

מקיף ה' אשדוד
בי"ס על-יסודי ומכללה לטכנאים והנדסאים

מכתב המנהל שבוע שלושים ושניים (תשפ"א) בצל הקורונה – יום השואה

בסופו של חג הפסח, חג החירות, חג המשפחה (והפעם המשפחה הביולוגית), בסוף הפרק השמח, אנו נכנסים לימים קשים, הימים העצובים הימים הנוראים שבסופם שוב מבצבצת התקווה (יום העצמאות)... אבות האומה יצרו ועצבו את תרבות הזיכרון במדינת ישראל – מיגון לשמחה, מעצב לצהלה, מייאוש לתקווה - מפסח, דרך **יום השואה והגבורה, יום הזיכרון ועד ליום העצמאות**, ל"ג בעומר וחג השבועות... וכל זה כי מטבענו, אנו מעריכים הרבה יותר את הטוב רק לאחר שהושג בקושי רב ובמחיר כבד ובלתי נתפס – יום העצמאות, והתקווה שבהחזרת העטרה ליושנה, רק לאחר יום השואה והגבורה ומיד לאחר יום הזיכרון. משאל לנצח - אנו נמצאים כאן היום גם בזכות ששת מיליוני הנספים, אנו נמצאים כאן היום גם בכדי להגיד לכולם שאנחנו כאן להישאר. אבל גם על הדור שלנו מוטלת האחריות, עלינו מוטלת האחריות, לנצור, להעביר, לחנך, לזכור ולא לשכוח, והכי חשוב לא לתת לזה לקרות שוב!

ניצולי השואה והעדים האחרונים כבר באים בימים, ולצערנו הבודדים שעדיין איתנו, הם איתנו על זמן שאול, רק לאחרונה ציינו את חג החירות, שאחד ממסריו הוא והיגדת לבינך, ראו בכך גם את המסר החזק של יום השואה והגבורה הזה, עלינו לדבר את השואה והגבורה עם אחרוני הניצולים. ועל כן, על כולנו להישבע, להישבע לזכור ולא לשכוח, להיות עדים לעולם, לא לסמוך על איש בעולם. להיות ראויים לקורבנם, ראויים לציוויים: "גורלנו יהיה אזהרה לכם" (כך כתוב מעל הר של אפר אדם במחנה מיידנק).

מנהל בית ספר אחד כתב לכל מורה שהתקבל לעבודה כמורה בבית"ס -

"מורה יקר, אני ניצול שואה וראיתי כמה עיניי מה שאני רואה בך אדם לא צריך לראות כחיי"

ראיתי איך מהנדסים מלאים פונים תאי לניס,

ראיתי איך רופאים מרציפים ילדים,

ראיתי איך אחיות מוסמכות רוצחות תינוקות,

ראיתי איך הצלפי השכחה ויוצאי אונברסיטאות יורים ואורפים ילדים ונשים...

מנס כק, אני לא סומך רק על השכחה.

אני מקפ מנס: תצנור לילדים לילדים כפני אדם"

זכרו – השואה יכולה לקרות שוב, אתם התקווה, אל תתנו לזה לקרות שוב,

תלמדו אך חשוב מכך תלמדו איך להיות טובים יותר.

ובנימה אישית, זהו יום השואה הראשון שאני מעביר ללא רשת הביטחון האישית שלי - רק לפני כשלושה חודשים נפרדתי מאבי עליו השלום, כבר מגיל קטן שאביו (סבי שאני קרוי על שמו) נעדר (מאז ועד היום) לאחר שגויס כנגד רצונו לצבא הרוסי, אבי לקח על עצמו להמשיך ולקיים את המשפחה שלו, ואז היה רק בן שבע! הוא הקטן, נאבק בתלאות השואה, במרצחים הנאצים, בחיפוש אחר מזון ובחיפוש אחר מקום מגורים. הוא הצליח לעלות לארץ באוניית המעפילים אוקסודוס, רק בכדי להספיק לראות את הארץ, וגורש חזרה לאירופה רק בכדי להתחיל את כל המסע מחדש. למרות כל הקשיים הללו, תמיד ראה והראה את הטוב. פגש את אמי והקים משפחה, משפחה משלו, שני ילדים, שני בני זוג, שישה נכדים גאים מאוד, ונין אחד שנולד חודש לאחר לכתו... למדנו ממנו על אהבה, על אופטימיות, על צניעות, על נחישות, על התמדה, על יושר, על יושרה, על קור רוח, על איתנות... תמיד היה הסלע והעמוד הזה שכולנו נתמכנו בו. אבי זכרו לברכה היה יחיד ומיוחד, טוב ליבו, עוז רוחו, טוהר אהבתו וצניעותו יאירו את דרכי בגאווה לעד.

משפחת מקיף ה' יקרים, טקס יום השואה והגבורה נערך ברמה הכיתתית ולצורך כך נערך סרט מבעוד מועד, על הסרט עמלו רבות הרכזות החברתיות, יפעת בן גיגי וסיון רט, להקת המקיף ועוד אנשים יקרים וטובים שזו הזדמנות נוספת להודות להם בשמי ובשמכם על כך שהפכו את היום הזה למשמעותי עוד יותר עבור כולנו. הנכם מוזמנים כולם לצפות בטקס באתר המקיף – **ממליץ לכולכם לא לפספס!**

בשעה טובה, בעקבות החיסונים, הקורונה במגמת ירידה משמעותית ועל כן, אנו צפויים להקלות נוספת בדרכנו חזרה לשגרת למידה פיסית מלאה. מסתמן כי שכבות י"א-י"ד (על פי כמות המחוסנים) יאושרו ללמידה מלאה מיד לאחר יום העצמאות. לגבי שכבות ז'-י' (שלצערנו בשלב זה עדיין מנועים מלהתחסן) כולנו דרוכים להצלחת הבחינה של החזרת כיתות ג' ללמידה מלאה ועל כן, כולנו תקווה שיאפשרו שחרור יותר משמעותי גם בשכבות אלו. כמובן שנעדכן ככל שיהיו עדכונים, ועד אז נמשיך באותה המתכונת של הפצת המערכות השבועיות באמצעות המחנכים.

רוצו להתחסן, כל יום שעובר מסכן אתכם ואת יקירכם, בעולם כבר התחסנו מאות מיליוני אנשים - חשוב לי להדגיש, אף אחד, וודאי שלא אנחנו, נחייב את מי מכם להתחסן, יחד עם זאת, אנו ממליצים לכל המתלבטים למהר ולהתייעץ עם רופא המשפחה, ולמהר לתאם את החיסון ישירות למול קופת החולים האישית.

שלומי פייער, מנהל המקיף

המון בריאות,